Lucian MERIŞCA
NOAPTEA LUI 0 ŞI 1

printr-un punct exterior unei drepte se poate duce o singură paralelă

Carlid şi Mora aveau o mare iubire pentru roboţi. De "Ziua Noii Recunoştinţe", Carlid îl demonta bucăţică cu bucăţică pe Freddy, îl ştergea cu o cârpă înmuiată în ulei mineral şi îl monta la loc. Freddy chiar părea mulţumit şi recunoscător după această operaţiune şi îi surâdea cum putea şi el, clipocind din ochii galbeni.
Când plecau în vacanţă şi îl lăsau acasă, Mora aşeza pe el un mileu din acela frumos, cu maci, executat de bunica ei, care mai prinsese vremea lui Ceaşcă cel Mare.
Toţi roboţii casnici erau fabricaţi după cunoscutele Legi ale roboticii: 1) să fie foarte ieftini; 2) să fie multifuncţionali şi 3) să aibă o perioadă de garanţie cât mai mare; astfel că fiecare familie care locuia în noile sau chiar în vechile blocuri îşi putea permite să aibă în debara un asemenea mic prieten pe care să-l trimită cu gunoiul sau până la "NON-STOP" ca să ia tampoane, ori pur şi simplu ca să se joace ţâncii cu el, pentru că ştia o mulţime de probleme de matematică distractivă, era complet inofensiv şi se strica destul de greu (mai ales modelele moldovenesti), oricât ar fi tras copiii de el.
Freddy, în particular, îi iubea pe cei mici, iar Manu şi Lavinia îl ştiau în casă de când se ştiau şi pe ei – aşa că Freddy le fusese doică, educatoare, servitor şi câine de companie.
"Da, domnişoară!", "Nu, domnişorule!" articula el dând uşor din bărbuţa lui caraghioasă şi era foarte simpatic şi util, iar noile mode de Feţi-frumoşi şi Ilene-cosânzene siliconate, de când se renunţase la impunerea legii cu aspectul standard al roboţilor casnici, aşadar noile figuri perfect umane ale roboţilor de ultimă generaţie – nu-i impresionau pe Carlid şi Mora, care îşi doreau, în continuare, un robot de stil vechi.
Dar în seara aceasta era momentul sfânt al Învierii şi toată casa strălucea de curăţenie, iar bucătăria era plină de mâncăruri dintre cele mai gustoase.
Tata şi mama, băiatul şi fetiţa, se uitau cu toţii, fiecare la televizorul lui, la programul lui: fie la un film despre creşterea căţeilor, fie un interesant concurs de tip "Cine ştie câştigă" din lumea misterioasă a bibliei, fie lupte cu roboţi gladiatori, care nu aveau voie să aibă forme umane, pentru a nu impieta dezvoltarea etică a noii generaţii, fie – cea mică privea un frumos şi colorat desen animat despre viaţa, moartea şi învierea lui Mickey Mouse.
Tata râdea de zor cu paharul în mână, mama avea şi ea dreptul să se relaxeze, după o zi de efort – pentru că mâncărurile pretenţioase de Paşte nu le putuse lăsa pe mâinile lui Freddy care era foarte sigur în respectarea reţetelor programate, dar cam lipsit de imaginaţie atunci era vorba de o sărbătoare atât de mare.
- Mamă-mamă! strigă Lavinia – noi când aprindem lumânarea cu Iepuraşul?
Într-adevăr, se luaseră cu televizorul şi, iată, era 12 şi 20 şi ar fi trebuit să aprindă şi ei lumânarea de Paşte din mijlocul bunătăţilor de pe masă, din care nu numai ca se înfruptaseră dar de care se cam săturaseră deja. Dar roboţelul Freddy nu venise încă să aducă lumina de la biserica din cartier şi, atunci, tata ieşi afara pe balcon să vadă zecile şi sutele de luminiţe ale roboţilor trimişi să aducă lumina de la biserică - şi să încerce să identifice care e al lor, în acea mulţime de punctuleţe galbene, ca o noapte second hand găurită de stele.
Dar strada era pustie. Luminată de neoanele argintii, însă plină de întuneric.
"Neaşteptat – gândi tatăl. Cum de n-au apărut încă?" Merse la vecinul Alexeevici şi îl întrebă dacă al lui venise până la această oră, dar nici aici, şi nici la Cozma, de dedesubt, nu apăruse nici unul cu lumina.
În mod spontan, oamenii se adunară ca pentru o şedinţă de bloc şi începură să vocifereze – mai ales că băuseră suficiente pahare in aceasta noapte sfântă de sărbătoare. Unii cereau să fie anunţată poliţia, alţii – firmele de întreţinere ale roboţilor, alţii voiau să afle care este video-

mobilul popii pentru a face legătura şi a vedea pe el dacă roboţii pe care îi trimiseseră mai erau încă în incinta bisericii sau nu.
Desigur, nici unul dintre ei nu era convins, chiar dacă orele de religie fuseseră de mult declarate obligatorii, de miracolul învierii – dar e frumos să respecţi toate obiceiurile şi să poţi pune pe masa de familie, alături de tava cu mielul fript şi de cozonacul cu stafide şi rahat, o lumânare pe care ştii că ai adus-o de la biserică.
}i apoi, roboţii aceia costaseră nişte bani - ce naiba! Unde dispăruseră cu toţii, tocmai acum?…
Ce-i drept, nu se plictiseau nici fără ei. Unii îşi aduseseră şi ceva de băut ca să-şi servească vecinii la această inedită şedinţă de bloc pascală, alţii îşi aduseseră nevasta, alţii – chiar ouă roşii şi murături. N-o duceau ei chiar aşa de rău pe câte se părea şi, chiar dacă preferai să duci ouăle care erau puţin crăpate sau vinul uşor acru de anul trecut, nu se putea spune că se murea de foame în ţara asta.
Manu îl trase de mână pe taică-su – "Ce vrei, mă?" – până ce îl scoase din ciorchinele uman creat pe scara dintre etajele III şi IV.
"I-am văzut! Hai să ţi-i arăt."
"Stai aşa, că sunt doar în papuci – să-mi pun baremi pantofii." "Să vedem ce spui tu acolo."
Coborând cu liftul, Carlid crezu că o să primească vreo explicaţie suplimentară, dar copilul tăcea, neaşteptat de îngândurat.
Îl scoase pe taică-său afară din bloc, trecură printr-o spărtură în gard şi ajunseră, tiptil, lângă fosta fabrică de confecţii metalice, la doar o aruncătură de băţ de bloc.
Acolo se găsea acum un depozit de fier vechi şi, apropiindu-se, prin geamurile zăbrelite, putură vedea licărul zecilor de lumânări pe care le pierduseră în această noapte… Erau strânşi cu toţii sau, mă rog, o mare parte dintre cei daţi dispăruţi erau acolo, printre mormanele de şpan ascuţit şi carcase de metal contorsionat şi, în mare parte, ruginit.
Nu făceau nimic sau cel puţin nimic din ceea ce putea să se vadă. Stăteau, în cercuri concentrice, ţinând lumânările care se topiseră deja dar mai ardeau, încă, pe mâinile lor metalice.
În mijlocul cercurilor, îl recunoscu pe Freddy al lor şi fu cât pe ce să-l strige – dar apoi, avu o idee. Se apropie de prima slugă robot care îi ieşea în cale şi o întrebă: "Ce faceţi aici?"
"Am luat lumina" răspunse robotul şi ceilalţi se întoarseră şi ei, dar fără nici un semn de ostilitate.
"Îmi dai şi mie?" "Da" – veni răspunsul, iar tatăl scoase din buzunar o lumânare frântă, pe care o aprinse din palma în flăcări a robotului.
Se apropie cu greu, făcându-şi loc printre corpurile reci, dar strălucitoare, care umpluseră vechea hală - până la Freddy…
"Freddy!"
"Da" îi răspunse. Curios! De obicei, i se adresa cu "Da, stăpâne!"
"Acasă trebuia să aduci lumina, nu aici!"
"Da."
"Vino acasă - şi spune-le tuturor să se întoarcă la casele lor."
"Da."
"Nu ştiu ce Dumnezeu aţi făcut voi aici, între voi, dar mai bine
şterge-ţi din memorie această noapte şi transmite-le şi lor să şi-o şteargă!"
"Da."
"}i încetează să mai vorbeşti aşa cu mine! Spune-mi <<Da, stăpâne!>>
"Da, stăpâne!"
Îl luă de mână, se fripse de ceara care ardea încă pe degetele lui înnegrite de fum şi suflă, ca să le stingă. Din păcate, lumânarea pe care o adusese de acasă căzuse pe jos şi probabil că tot el, din greşeală, o călcase în picioare.

Adus acasă de mână, ca un copil rătăcit, Freddy fu aclamat de toată familia. Mama îl şterse pe mâini de ceara topită, iar Lavinia îi puse la gât o fundiţă roşie, ca să semene cu un pionier, ori cu un iepuraş de Paşti – nici ea nu era prea sigură.

Tata mâncă o nouă porţie de miel şi bău o bere – mergea de minune, mama se culcase deja, liniştită, iar Freddy duse farfuriile murdare la bucătărie şi le spălă din tot sufletul. Ca întotdeauna.

A doua zi, Manu merse din nou în depozitul de fier vechi şi descoperi, în mijlocul cercurilor concentrice lăsate de picioarele roboţilor, jos în praf, desenat un 1 mic, într-un 0 mare. Îl şterse cu piciorul şi privi extaziat, pe geamul zăbrelit, la soarele care asfinţea, parcă prea repede şi parcă într-alt loc decât cel pe care îl ştia, de obicei. Dar i se păruse numai.

All contents copyright © 2004. All rights reserved